

Ozsváth Zsuzsa

EL CAMINO

Hosszú az út, zöldje biztat.
Porzó föld radíroz talpat.
Ma éjjel az Isten altat.

Súrol a kő, túlevél híz.
Szegény párán szakad a blúz.
Hegymenetben battyog a tús,

ki nem rab, csak a reményé,
s megy tűzön át, vízen át, csak ölelné.
Nem rab ő, csak a reményé.

Hosszú az út, szikkadt-sáros.
Barázdája rabnak vánkös.
Rég elmaradt már a város.

Csöndes a kajla holdajak.
Csak a nemalvó sejt hallgatag
tapodni megtorpant angyaltalpakat:

a titokban végbement csalódás
oltára előtt lett torlódás.
Valaki ás, csak egyre ás.